

***ἀγκαθόπουλλο** τό, *ᾱ*γαθόκ-κο Καππ. (Φάρασ.) ἀχαντόπον Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγκάθι, παρ' ὃ καὶ ἀχάντιν, ὅθεν τὸ ἀχαντόπον.

Μικρὰ ἄκανθα, ἀγκαθάκι ἔνθ' ἄν.: *Ἐσῆβεν ἕναν ἀχαντόπον 'ς σοῦ παιδί' τὸ δέρ'* (εἰσέβη, ἐνεπήχθη μία μικρὰ ἄκανθα εἰς τοῦ παιδίου τὴν χεῖρα) Τραπ. *Ἐξέγκα τ' ἀχαντόπον ἀσ' σῇ παιδί' τὸ ποδάρ'* (ἐξέβαλον τὴν ἄκανθαν ἀπὸ τοῦ παιδίου τὸν πόδα) Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκαθίτσα 1.

***ἀγκαθόρριζο** τό, *ᾱ*χαντόρριζο Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ ρίζα.

Ἡ ρίζα τῶν ἀκανθῶν: Παροιμ. φρ. *Ἦσ' ὅσ' ᾱχαντόρριζα ᾱχαντόκλωνα φυτρώνουν* (ἐπὶ κακοῦ τέκνου κακῶν γονέων).

ἀγκαθορροδεᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀγκαθορροβκεᾶ Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ ροδεᾶ.

Ποικιλία τοῦ φυτοῦ ροιᾶς τῆς κοινῆς (*punica granatum*) μὲ καρπὸν μεγαλόκοκκον καὶ πολύχυμον (ΠΓενναδ. 848). [**]

ἀγκαθός ὁ, *ᾱ*γαθός Κρήτ. ἀγκαθός Λευκ. Μῆλ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ. ἄ. ἀγκαθ-θός Μεγίστ. ἀκαθός Σύμ. ἀγαθός Β.Εὔβ. Μακεδ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) —ΛΠαλάσκ. Ὀνοματολόγ. (λ. *rādlice*).

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *κα*νθός = γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ. Τὸ ἀρχτικὸν *α* καὶ τὸ *γκ* παρὰ τὸ *κ* ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀγκάθι.

1) Ἡ πρὸς τὸν κρόταφον γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ Σύμ. κ. ἄ.: *Ἐπέρναν κ' ἐπῆρεν τον ὃ ἀκαθός τοῦ μ-ματιοῦ του* (διερχόμενον τὸν διέκρινε διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ του) Σύμ. Ἡ σημ. ἤδη παρ' Ἀριστοτ. Ζῶων ἱστορ. 1,9,2 (491b) «κοινὸν δὲ τῆς βλεφαρίδος μέρος τῆς ἄνω καὶ κάτω κανθοὶ δύο, ὃ μὲν πρὸς τῇ ρινί, ὃ δὲ πρὸς τοῖς κροτάφοις.» β) Ἡ ἐσωτερικὴ γωνία τῆς οἰκίας Μῆλ. κ. ἄ.: *Θὰ σὲ βάλλω 'ς τὸν ἀγκαθὸ ὡς τὸ βράδν* Μῆλ. γ) Ἡ γωνιώδης ἐγκοπὴ ξύλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβάλλεται τὸ ἄκρον ἐτέρου ξύλου πρὸς ἐφαρμογὴν καὶ στερέωσιν ΛΠαλάσκ. ἔνθ' ἄν. 2) Ἡ ἀκμή παντὸς κυβικοῦ ἢ παραλληλεπίπεδου σχήματος καὶ γενικώτερον ἡ ἐξωτερικὴ γωνία παντὸς σώματος, οἶον λίθου, ἄρτου κττ. Β.Εὔβ. Κρήτ. Λευκ. Μεγίστ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ.: *Ἐβάρηκα εἰς τὸ *ᾱ*γαθὸ τῆς πόρτας* Κρήτ. *Παίρνω τὸν ἀγαθὸ* (διὰ τῆς ροκάνης ἀφαιρῶ τὴν ἀκμὴν ξύλου διὰ νὰ καταστῇ στρογγύλον) Ἐρμούπ. *Κόψε μου *ᾱ*ωμί, ὄχι μέση, ἀγκαθὸ* Λευκ. || Γνωμ. *Νὰ τρώς ἀγκαθὸ γιὰ νὰ σ' ἀγαπᾷ ἢ πιθιρὰ σ'* (ἀστεῖον) Ἀκαρναν. β) Ἡ ἀκμή, τὸ ἄκρον τῆς τροπίδος πλοίου Μεγίστ. κ. ἄ.: *Νὰ πατήσουμε τὸ καράβι νὰ φανῇ ὃ ἀγκαθ-θὸς νὰ τρίβουμεν ἀπουκάτω τὴν καρῖνα* Μεγίστ. γ) Ἡ αἰχμηρὰ ἄκρα, ἀκίς Β.Εὔβ. Μακεδ. κ. ἄ.: *Τὸν ξύλον εἶχε ἀγαθὸ καὶ μὴ πλήγουσι* Μακεδ. 3) Βράχος ἀπόκρημνος Σαμοθρ. 4) Ράχης ὄρους Σύμ.

ἀγκαθόσπορος ὁ, Πελοπν. (Κόρινθ.) κ. ἄ. ἀγκαθόσπουρους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκαθόσπορος Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ σπόρος.

Ὁ σπόρος τῶν ἀκανθῶν.

ἀγκαθοτόπι τό, ἀμάρτ. ἀγκαθ-θοτόπιν Ἰκαρ. ἀκαθ-θοτόπιν Ἰκαρ. ἀγκαθουτόπ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀχαντιτόπ' Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ τόπος. Τὸ ἀχαντιτόπ' ἐκ τοῦ ἐτέρου τύπ. ἀχάντιν.

Τόπος πλήρης ἀκανθῶν ἔνθ' ἄν.: *Ὁ γαῖδᾶρον βόσκειται ἀπέσ' 'ς ἕναν ἀχαντιτόπ'*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκαθξά 1 5.

ἀγκαθότοπος ὁ, Μῆλ. Πελοπν. (Κόρινθ.) κ. ἄ. —Λεξ. Περιδ. ἀγαθότοπος Κεφαλλ. Κρήτ. κ. ἄ. ἀχαν-τότοπος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ τόπος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀχαντιτότοπος ἐκ τοῦ ἀχάντιν.

Ἀγκαθοτόπι, ὁ ἰδ.

ἀγκαθούλλα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀγατσούλλα Κρήτ. (Βιάνν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγκάθι.

1) Μικρὰ ἄκανθα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκαθίτσα 1. 2) Τὸ φυτὸν ξάνθιον τὸ ἀκανθῶδες (*xanthium spinosum*) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*), τοῦ ὁποίου τὰ σπέρματα εἶναι ἀκανθῶδη καὶ προσκολλῶνται εὐκόλως εἰς τὸ τρίχωμα τῶν ζῴων καὶ τὰ φορέματα Κρήτ. (Βιάνν.) Συνών. *κολη-τσίδα*. [**]

***ἀγκαθουλλούδι** τό, ἀχαντζουλλούδι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκαθούλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Βάτος: *Τὸ γαῖδούρ' ἐροῦξεν 'ς σ' ἀχαντζουλλούδα ἀπέσ' καὶ ἐνόφεσεν καὶ ἔτρωγεν ἀτο ἕναν πουλλὴν* (ἐκ παραμυθ.)

ἀγκαθούρα ἡ, ἀμάρτ. ἀγαθούρα Κυδων. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα, ἡ ὁποία ἔχει σημ. μεγεθ.

1) Ἀκανθα μεγάλη. Συνών. ἀγκαθας 1. 2) Τὸ φυτὸν σκόλυμος ὁ στικτός (*scolymus maculatus*) καὶ σκόλυμος ὁ Ἰσπανικὸς (*scolymus Hispanticus*) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*). [**]

***ἀγκαθούτσα** ἡ, ἀχαντούτσα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούτσα.

Ὁ ἄκρος βλαστὸς τῆς βάτου, ὅστις τρυφερὸς ὢν εἶναι ἐδώδιμος.

ἀγκαθοφράχτης ὁ, Κυκλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ φράχτης.

Φράχτης ἐκ θάμνων ἀκανθῶδων: *Ἦσ' τὸ χώρισμα τοῦ περιβολιοῦ ἔκανα ἐν' ἀγκαθοφράχτη*.

ἀγκαθόφυλλο τό, ἀμάρτ. ἀχαντόφυλλον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ φύλλο.

Φύλλον ἀκάνθης ἢ φύλλον ἀκανθῶδες.

ἀγκαθόχοιρος ὁ, ἀχαντόχοιρος Πόντ. (Οἶν.) ἀχαν-τόχοιρο τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ χοῖρος.

Τὸ ζῷον ἀκανθόχοιρος. Συνών. *σκαντζόχοιρος*, *χοιρὸς ἀχαντος*.

